

Hồi 17

Nhất Thời Ngộ Bấy Rơi Huyết Hồ Lục Đoạn Vòng Thiếc Giao Long Xuất

Bấy giờ Hắc Thần thi triển thuật kinh công tợ hồ như đạt đến cực điểm chỉ thấy một bóng đen nhòe nhoẹt rồi phân ra thành bốn bóng, tám bóng, cứ vây quanh người Đồng Thiên Kỳ, khiến người ta có nhìn cũng không làm sao phân biệt đâu là hư ảnh đâu là thực ảnh. Chưởng phong thì từ bốn phương tám hướng như trăm nghìn hòn núi trùng trùng điệp điệp ập vào trung tâm.

Đồng Thiên Kỳ mắt tinh như điện, người cứ xoay tròn tại chỗ vận thần công đối kháng lại chưởng lực đang vây ép vào của đối phương. Trong màn bóng người mờ ảo đó, chàng tợ hồ như đã nhận ra Huyết Sát đã nhảy ra khỏi vòng chiến. chỉ còn lại một mình Hắc Thần thi triển ma ảo thân pháp tấn công mình.

Hắc Thần thi triển thân pháp càng nhanh thì vòng tròn vây chàng hầu như càng nhỏ lại, đồng thời áp lực kinh chưởng thì lại càng lớn.

Thế nhưng với tay cao thủ như Đồng Thiên Kỳ thì không dễ dàng gì làm hoa mắt chàng được, cho nên thực chưởng của đối phương luôn bị chàng đối kháng quyết liệt, thế nhưng có một điều chàng đang chần chờ suy nghĩ không biết có nên vận "Tiềm Long Chưởng" đối đầu đối phương hay không ? Bởi vì chàng sợ chỉ cần thi triển "Tiềm Long Chưởng" thì hạ Hắc Thần dễ như trơ bàn tay, nhưng sẽ đánh động để một tên chạy thoát là Huyết Sát.

Chính lúc chàng còn đang phân vân thì bỗng nghe Hắc Thần thét lên :

- Nhóc con, chết ?

Dứt tiếng thét thì bóng nhân ảnh và kinh phong từ bốn phương tám hướng lập tức tan biến, chỉ còn duy nhất bóng thực của lão ta cùng một kinh chưởng lực mạnh như Thái sơn áp đỉnh ập đến ngay hướng chính diện trước mặt Đồng Thiên Kỳ.

Một phản xạ theo bản năng, Đồng Thiên Kỳ liền thoái người một bộ. chừng như không có lựa chọn nào khác, chàng quyết định xuất thủ, thế nhưng gần như cùng lúc chàng định hạ sát thủ thì từ sau lưng giọng Huyết sát lạnh như băng giá vang lên :

- Hắc... nhãi con, Cửu U Đảo này chính là nơi quy hồn của mi !

Cùng lúc với tiếng nói lạnh lùng ấy là một cỗ chương phong như vân quần vũ tụ ập đến đúng ngay sau lưng Đồng Thiên Kỳ.

Thế nhưng, với Đồng Thiên Kỳ khi vừa nghe tiếng đầu tiên của Huyết Sát vang lên sau lưng thì chàng đã vỡ lẽ ra hiểu ngay là chuyện gì, thầm nghĩ nhanh: “thì ra đây là chiêu cuối cùng của các người”. Ý niệm vừa vụt lóe lên trong đầu thì sát cơ đột khởi trong lòng, mắt phát ra hàn quang đờng đờng sát khí, trong sát na nhỏ đã thấy hai cổ chưởng lực tiền hậu đã áp đến gần kề, Đồng Thiên Kỳ bỗng quát lên một tiếng lãnh bạo :

- Bỏ xác đương trường không phải là Đồng mỗ mà chính là hai vị !

Tiếng cuối cùng vừa thoát khỏi cửa miệng, thì song chưởng theo chưởng xuất thân hình cũng xoay nhẹ, biến phương vị đối phương từ tiền hậu thành tả hữu, phân hai đối đầu.

Phản ứng của Đồng Thiên Kỳ có thể nói là linh diệu kỳ ảo chứ không thể nói là hấp tấp vội vàng. Khí trầm thân ổn, tinh thần vững chãi như quần sơn tinh lập. Nếu như người khác trong cơn nguy cấp có thể phóng người tìm đường tẩu tránh hai cổ kinh lực hung mãnh kia.

Nói thì chậm nhưng lúc ấy lại rất nhanh, chỉ vừa khi Đồng Thiên Kỳ hươ tay lên phát chưởng, gần như cùng lúc không hẹn mà gặp, cả Hắc Thần lẫn Huyết Sát đồng thanh hét lên kinh hoảng :

- Tiềm Long Chưởng? .

“Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách”, vào thế đã nhanh mà thoát thế tránh đòn thì lại càng nhanh hơn, sau mấy tiếng la lên thất thanh "Tiềm Long Chưởng" hai lão quái nhân không ai bảo ai đều thâu chưởng tung người nhào lui sau, hẵn nhiên chẳng dại gì mà đương đầu với môn chưởng công mà người trên giang hồ bao thế hệ nay chỉ nghe đến tên đã hồn tiêu phách tán, thế nhưng dù hai lão quái nhân có nhanh đến chừng nào thì ít nhiều cũng nhận lấy dư phong chưởng lực của Đồng Thiên Kỳ. Cho nên hai thân hình vừa nhào ra ngoài thêm ba xích thì liền bị dư phong đẩy tiếp thêm mấy xích nữa mới đứng trầm ổn trên nền đá được. Bấy giờ lai khuôn mặt quỷ vốn đã gớm ghiếc khó coi, giờ đây méo lại thảm nữa, khiến người ta nhìn càng khiếp đảm khó nhìn hơn .

Đồng Thiên Kỳ đứng kiêu hãnh, quét ánh mắt còn tia sát cơ lên mặt bọn quái nhân buông từng tiếng lạnh như tiền :

- Từ khi Đồng mỗ xuất đạo đến nay, người có thể tránh được Tiềm Long Chưởng có thể nói nhị vị là đầu tiên. Thế nhưng Đồng mỗ dám đoán chắc rằng cái mạng của nhị vị sẽ không tồn tại sau hai ba chiêu nữa !

Hắc phần và Huyết Sát đưa mắt nhìn nhau, nét úy sợ trên mặt đã giảm nhiều. Hắc Thần dù có cuồng ngạo đến đâu cũng không thể phủ nhận đối phương, ho khan mấy tiếng nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người thực khiến cho bọn lão phu bất ngờ. võ công của người quả thực vượt xa Vân Không năm xưa

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt :

- Võ công của Đồng mỗ so với Huyết Kiếp Thủ Vân Không năm xưa có thể nào đi nữa, thì cũng không liên can gì đến mệnh vận của nhị vị hôm nay .

Huyết Sát đưa một ánh mắt đầy hàm ý cho Hắc Thần, rồi bỗng hú dài một tiếng như ma tru, đoạn nói lạnh lùng:

- Đồng Thiên Kỳ, người tự tin có thể quyết định được mệnh vận của bọn lão phu hay sao ?

Dứt lời, thân hình lão tung lên không rồi đáp xuống một khối đá lớn ngay trước mặt Đồng Thiên Kỳ cách ngoài bảy xích.

Nhận được cái đánh mắt của Huyết Sát và sự thay đổi phương vị của lão ta, Hắc Thần đã hiểu ngầm ý của đồng bọn, lập tức tung mình phóng đến đứng sát bên cạnh Huyết Sát. Nếu cứ nhìn thì đã hiểu tiếng hú dài vừa rồi của Huyết Sát là ngầm gọi đồng bọn đến bên mình chuẩn bị đối phó với Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ ban đầu quả nhiên trong lòng thoáng chút hoài nghi, nhưng khi nhìn thấy Hắc Thần đến đứng bên cạnh Huyết Sát thì mối hoài nghi ấy lập tức biến mất ngay. Bấy giờ cười lạnh lạnh nói :

- Các vị sẽ lập tức biết rõ ngay thôi, Đồng mỗ có thể làm chủ được vận mệnh của hai vị hay không?

Dứt lời chân khảng khái bước từng bước chắc nịch tiến tới trước.

Hắc thần thấy Đồng Thiên Kỳ cứ bước định tiến lên thì trong ánh mắt thoáng chút nôn nóng, đảo nhìn nhanh về phía khối nham thạch bị xâm thực tạo thành hàng trăm lỗ nhỏ như mặt quỷ của lão, lạnh giọng quát :

- Chậm chân, lão phu còn lời muốn nói !

Đồng Thiên Kỳ dừng lại ở bước đầu tiên, buông giọng rõ từng tiếng :

- Thời giờ của Đồng mỗ có hạn, nhị vị nói nhanh đi !

Hắc Thần cười nhạt :

- Lão phu muốn hỏi người , Tiềm Long Chưởng thực ra người đã học hết chưa chứ ?

- Hừ, chỉ e đến chiêu thứ hai thì nhị vị không tiếp nổi .

Hắc Thần trong mắt lóe tí nham hiểm, đảo nhanh về phía khối nham thạch, lại nói :

- Lão phu chỉ muốn hỏi người đã học thành tựu hay chưa mà thôi ?

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh lùng :

- Nhị vị tốt nhất chờ đến khi gặp lão Diêm vương hỏi thì rõ ngay !

Tiếng cuối cùng vừa dứt thì mắt hắn lên sát cơ, chân từ từ cử bước...

Nhưng đúng lúc ấy thì Hắc Thần hú dài một tiếng rồi không đợi chàng tiến lên lão đã tung người tới thét lớn :

- Hãy thử tiếp lão phu chưởng này !

Người lướt tới, song chưởng đưa lên trực hướng Đồng Thiên Kỳ, cứ nhìn đủ thấy lão ta có ý dùng nội lực trực tiếp đối đầu với chàng.

Huyết Sát ánh mắt khẩn trương nhìn nhanh khối nham thạch cách sau lưng Đồng Thiên Kỳ ba xích, lão không hề có ý ra tay, nhưng tiếng hú dài của Hắc Thần chừng như đã muốn nói với lão ta điều gì rồi ?

Đồng Thiên Kỳ chỉ nhếch mép cười nhạt, lưỡng thủ từ từ giơ lên :

- Tôn giá chưa đủ tư cách đâu !

Chính đúng ngay lúc Đồng Thiên Kỳ vừa ra tay thì từ bên trong một lỗ nhỏ của khối nham thạch một vệt ngân quang nhỏ như tơ trời bắn vọt ra.

"Ầm..." một tiếng như trời giáng, cát chạy đá bay, những mẫu xương chung quanh tung lên tứ tán, nền đá bị lai cổ chưởng phong chạm vào nhau khoét thành một hố sâu đến ba thốn, chính tiếng nổ do chưởng lực chạm nhau này đã át đi tiếng rít không khí của vật ngân quang kia.

Trong làn đá bụi mờ mờ kia, tuy Đồng Thiên Kỳ người chi lay nhẹ nhưng đúng lúc chưởng chạm nhau thì vật ngân quang kia cũng biến mất trên vai chàng, khiến người chàng chao đảo mạnh hơn...

Với Hắc Thần thì cả người bật về sau đến bốn năm bộ, mặt đỏ rần rần, ngực phập phồng rất mạnh, chỉ nhìn cũng đủ thấy lão ta lãnh đủ đòn trí mạng vừa rồi. Thế nhưng trong ánh mắt lão chợt lóe lên một tia mừng rỡ...

Đồng Thiên Kỳ mặt vẫn còn sát cơ định mở miệng thét lớn thì đột nhiên cảm thấy vai lưng đau buốt. Chàng vốn là người túc trí thông minh, cho nên thấy biến là trong đầu chấn động nghĩ ngay trúng kế đối phương, huyết mi tâm lập tức ửng lên như máu quay phất người hét như sư tử rống :

- Mưu kế diệu lắm

Lời vừa dứt thì chuồng lực cũng đã đánh trúng khối đá ngay sau lưng. Chỉ kịp nghe trong tiếng nổ long trời lở đất kia xen lẫn mấy tiếng rú thê thảm, và lẫn trong đất đá bay mù trời là những vòi máu đỏ ối và những mảnh thân người bay tung tóe. Phút chốc, khi mọi cái đã lắng xuống thì khối nham thạch giờ đây được thay bằng một khối bùn nhào nhoẹt bởi máu của những tên thuộc hạ Cửu U Đảo ẩn người trong khối nham thạch để ngấm ám toán Đồng Thiên Kỳ.

Hắc Thần và Huyết Sát đưa mắt nhìn nhau kinh hãi, hai lão quái nhân chấn động kinh hoảng không là vì Đồng Thiên Kỳ phát hiện ra được cơ quan mai phục trên đảo, mà chính vì họ lo ngại mũi phi châm chứa loại kịch độc vừa rồi không đủ sức chánh gục chàng. Bởi vì xưa nay bao nhiêu nhân vật cao thủ trên võ lâm lên đảo, trúng một ngọn phi châm mà còn đủ sức để thi triển chuồng lực

Một chuồng đánh tan khối đá và sát tận bọn mai phục. Đồng Thiên Kỳ trong tình mất vẫn còn đờng đờng sát khí, quay ngoắc người lại định tiếp tục ra tay với hai lão quái nhân, thì đúng lúc ấy chàng cảm thấy đôi chân không còn tuân theo mình nữa.

Hắc Thần, Huyết Sát nãy giờ ngưng ánh mắt lo lắng trên người Đồng Thiên Kỳ, đến lúc này thấy vậy mới ngấm thở phào nhẹ nhõm. Hắc Thần lạnh giọng :

- Họ Đồng kia, công lực và cơ trí của người quả thực đáng để bọn lão phu giật mình, thế nhưng ... hắc hắc... có điều người đã sơ suất không sớm phát hiện một cơ quan mai phục sắp đặt sẵn trong khối nham thạch kia, và càng khó biết được hàng trăm hàng ngàn nhân vật cao thủ võ lâm đặt chân lên Cửu U Đảo đều phải bỏ mạng vì cơ quan mai phục này ...hắc hắc...

Trong tiếng cười đắc ý của Hắc Thần, Huyết Sát cũng lên tiếng phụ họa :

- Thằng nhãi, có thể nói sau này trong đám đầu lâu kia người là cái thứ hai mà bọn lão phu phải tự mình ra tay. Võ học của người uyên thâm đến nỗi lão Đảo Chủ phải chú ý, người chết như vậy cũng mãn nguyện mà nhắm mắt lẩm rồi ?

Đồng Thiên Kỳ giờ đây không những chỉ có đôi chân tê dại mà thần trí cũng choáng váng, trong lòng bất giác run lên, thế nhưng bên ngoài vẫn giữ uy thái khí khái, lạnh giọng :

- Mọi bí mật trên Cửu U Đảo đã bị Đồng mỗ hoàn toàn biết tường tận, giả sử đêm nay Đồng mỗ táng thân tại đây thì kể như Cửu U Đảo các người gặp vận may, bằng không thì người đầu tiên san bằng Cửu U Đảo, xóa tên trong giang hồ chính là Đồng mỗ ta đây !

Hắc Thần lại ngửa cô cười lên một tràng dài quái đản :

- Khục khục... Đồng Thiên Kỳ. người mơ đấy hay sao mà còn nghĩ chuyện sống sót rời khỏi đây ? Người thật là ngây ngô khi nghĩ giản đơn về Cửu U Đảo. Hắc hắc...

người nhìn chung quanh mà xem, chỉ sau ba tháng nữa thì người cũng sẽ như những đám xương khô kia !

Đồng Thiên Kỳ giờ đây đôi chân chững như không còn phải là của mình nữa chàng ráng cẩn thận giữ nửa thân hình trên, rồi ngồi xuống nền đá trên môi nở một nụ cười bí ẩn .

- Vậy thì nhị vị mau động thủ đi !

- Hắc hắc... Lão phu hà tất phải phí thêm công, tự người mau nằm xuống

Quả nhiên sau câu nói của Hắc Thần, Đồng Thiên Kỳ vừa ngồi xuống cảm thấy độc dược trong người lan tỏa rất nhanh. Chàng mấy lần cố tập trung tinh trí vận chân lực đề kháng, nhưng vận chân lực đã không có tác dụng, ngược lại càng thúc đẩy độc dược phát tác nhanh hơn. Thoáng một cái, đầu óc chàng mơ màng, rồi không làm chủ được nữa chàng ngã người nằm trăn đất.

Huyết Sát lúc này mới thở phào ra một hơi nhẹ nhõm cả người, nói :

- Cuối cùng thì cũng không chế được thằng oắt con này, tính mạng hai chúng kể như thoát khỏi ngàn cân treo sợi tóc. Hắc lão nhị! lại đây chúng ta mau mang thằng nhóc này về !

Hắc Thần là người chịu trận trực tiếp ném đòn của Đồng Thiên Kỳ, cho nên đến giờ trong lòng vẫn còn khiếp sợ, nghe vậy thất thanh nói :

- Hãy chậm tay để la đánh nó một chưởng thử xem

Nói rồi giang tay lên định bồi thêm một chưởng vào người Đồng Thiên Kỳ, thế nhưng Huyết Sát đã kịp cản tay lão lại nói :

- Không được, hiện tại hấn ta đã thần mê trí ám, người đánh một chưởng dù có nhẹ thế nào hấn cũng không hay biết kháng cự. Nhỡ như hấn táng mạng thì chúng ta làm sao hồi động phục mệnh đây?

Hắc Thần từ từ buông tay xuống nói:

- Chớ quên rằng Nhan lão nhị có loại thần dược khắc chế được độc dược của chúng ta. Tên tiểu tử này đã đi cùng với Nhan Ngọc Dung, người dám đảm bảo con nha đầu đó không cho hấn giải dược hay không .

Huyết Sát nghe nói thoáng chút ngần người nhưng rồi liền cười lớn nói :

- Hắc lão nhị, người thật là ngớ ngẩn. Nhan lão đầu và Lăng lão đầu tuy ngoại hợp nhưng nội ly, lúc này Nhan a đầu lại nằm trong tay Lăng lão đầu, gã họ Lăng lại theo đuổi con nha đầu Ngọc Dung kia, thử hỏi thông minh như con nha đầu đó há lại không quan tâm đến sự an nguy tính mạng cha mình hay sao mà làm cho thằng nhãi

này giải được ? Huống gì thằng nhãi này khí phách cao ngạo, không chịu khuất phục trước một ai , thử hỏi con nha đầu ấy có thể cảm thương hấn được hay sao chứ ?

Huyết Sát thuyết một hồi. điều nào cũng đúng lý khiến Hắc Thần không lý cãi được. Lão chỉ "Hừ" một tiếng lẩm bẩm

- Ta chỉ cần thận như vậy mà thôi !

Huyết Sát nghe thế cũng có chút ngần ngại, phất tay ra hiệu cho Hắc Thần, rồi cả hai một trái một phải bắt đầu tiến tới Đồng Thiên Kỳ.

Từng bước từng bước chỉ cách ngoài bảy tám xích mà mất gần cả tuần trà hai lão quái nhân mới đến bên cạnh người Đồng Thiên Kỳ, bốn ánh mắt ngó nghiêng ngó ngửa quan sát một hồi nữa mới thực sự khẳng định Đồng Thiên Kỳ đã hôn mê thần trí.

Hắc Thần nhìn thấy sắc mặt Đồng Thiên Kỳ vẫn hồng nhuận thì không khỏi ngạc nhiên thốt lên :

- Quái, thằng nhóc này diện sắc không giống như những tên trước đây trúng độc nhỉ ? .

Huyết Sát giải thích kiểu phán đoán:

- Có lẽ do tác dụng của Tiềm Long thần công, nhưng mặc nó, gì thì gì, chúng ta trước hết mang nó về giam trong ngục thất rồi hấn nói

Dứt lời lại một cái phất tay ra hiệu, hai lão quái nhân kẹp hai bên người Đồng Thiên Kỳ rồi nhún mình vọt lên không trung phút chốc mất dạng trong những khối quái thạch đầy xương trắng.

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, Đồng Thiên Kỳ tỉnh lại, đầu tiên chàng có cảm giác hai tay hai chân bị khóa chặt. Chàng thử vận nội lực thì bất giác ngạc nhiên khi thấy chân khí thông suốt theo bát mạch trong người , chau mày thầm nghĩ : "Quái. ta trúng độc mà chân khí không bị trở trệ ?" Rồi lại nghĩ : "Trên Cửu U Đảo này chẳng lẽ có loại xích nào không sợ thần công bẻ đứt hay sao ?"

Nghĩ vậy rồi định mở mắt ra quan sát, đột nhiên cách ngoài ba trượng chàng nghe có tiếng bước chân vọng lại, hiển nhiên có người đang tiến vào, chàng lập tức nhắm mắt như cũ.

Phút chốc chàng nghe bước chân đã rất gần, rồi lại lập tức từ phía thạch thất đối diện tiếng xích vang lên loảng xoảng, một giọng nói ồm ồm như sấm chửi đổng

- Con mẹ nó, trên Cửu U Đảo các người chết hết rồi hay sao ?

Tiếp theo là một tiếng cười khàn đục giọng người trẻ hơn .

- Lão gia ý muốn nói gì ?

Giọng ồm ồm kia lại vang lên :

- Ý cái con mẹ nó, người không nghĩ được hay sao hử ? Người của Cửu U Đảo này chết sạch rồi hay sao lại mang một thằng nhóc miệng còn hôi sữa giam vào biệt thất, khóa tay còng chân bức bách nó gia nhập đồng minh ?

Người kia tợ hồ như quay đầu nhìn, nói :

- Lão già lần này kể như nhìn nhầm rồi đấy. Chớ khinh thường nó nhỏ tuổi, đến nhân vật đứng đầu đương kim võ lâm mà chỉ cần nó dẫm nhẹ chân một cái cũng đủ thân run thần tán !

- Tán cái đánh chó, người cho ta là thằng bé lên ba hử ?

Đồng Thiên Kỳ lúc này mở hé đôi mi để lộ một khe nhỏ đủ nhìn ra ngoài qua những tia ánh sáng nhạt chằng nhận ra ở bức tường đối diện một lão già tóc dài rối phủ vai, râu dài quá rốn, áo quần rách nát trên hai cổ tay hai cổ chân bị khóa chặt bởi bốn chiếc vòng sắc lớn, nối với bốn chiếc vòng sắt là bốn sợi dây xích treo giăng lão già ra thành hình chữ "Đại". Bằng cách khóa người này là an toàn nhất khiến đối phương khó đề công tỵ khí phá khóa.

Đứng đối diện với lão già là một gã trung niên tay bưng lảng cơm, vận võ phục, hiển nhiên chỉ nhìn y cũng biết là người của Cửu U Đảo đưa cơm đến cho tù nhân.

Vừa nhìn thấy tình cảnh của lão già kia Đồng Thiên Kỳ cũng hiểu ra mình cũng không khác gì, trong lòng bất giác cười nhạt.

Bấy giờ, trung niên hán tử cười nói:

- Lão già có lẽ từng nghe qua cái tên "Huyết Kiếp Thủ" ?

Lão già vừa nghe vậy hất ngược đầu khiến mái tóc bay ra sau để lộ khuôn mặt vuông, mày rậm mắt lớn, mũi rộng như sư tử, tử, trong ánh mắt thoáng chút chấn động, run giọng : .

- Mẹ nó chớ ! người nào chỉ cần xuất đạo giang hồ cũng đều biết, người còn phải hỏi lão phu !

Trung niên hán tử tợ hồ như bị lão già chửi mãi nên trong lòng bức tức, cười nhạt nói :

- Người có biết tên tiểu tử này này công lực còn vượt xa "Huyết Kiếp Thủ" không chứ .

Lão già vừa nghe vậy đột nhiên phần nộ thật sự, rống lên một tiếng như trời gầm, hai tay cố giật giật những sợi xích lớn nhưng vô hiệu, thở phò phò nói :

- Mẹ mày, bọn các người chỉ là lũ lang sói thối tha tay chân không đủ nên mới dùng độc kế hại người . Đến như Huyết Kiếp Thủ mà cũng dám bôi nhọ, đáng tiếc là

ông mày không xuống được, bằng không thì ông mày sẽ lấy hết sọ chúng mày làm đồ đựng rượu .

Gã trung niên hán tử lại nói:

- Người chớ hồ đồ mà không biết tiến thoái, hừ , chỉ cần người này thuận ý gia nhập bốn đảo thì .. hắc hắc.. người đầu tiên bị Đảo chủ đánh nát thân chính là người

Lão già hoác miệng ra chửi tiếp :

- Cái đánh mẹ mày, nó là cái quái gì chứ ? nó đủ tư cách thay thế địa vị ông mày sao?

Gã trung niên nghe vậy trong đầu thoáng một ý nghĩ, cười nói :

- Đương nhiên, chỉ cần lão gia gia chấp nhận gia nhập bốn đảo thì người đầu tiên bị Đảo Chủ đánh nát thân phải là tên tiểu tử này !

- Lúc ấy thì con lừa người được bá công phải không ?

- Cũng chỉ là nhờ lão gia đề bạt cho.

- Vậy thả ta xuống chớ ?

Trung niên hán tử mắt sáng lên :

- Lão gia gia chấp nhận chứ ?

Lão già bỗng nhiên rống lên một tiếng nói :

- Ông mày chỉ muốn xé tươi mày ra chỉ có điều không xuống được cho nên mới bảo mày thả xuống

Đồng Thiên Kỳ nghe lão nói vậy suýt nữa không kiềm được thì bật cười thành tiếng nghĩ : “Thế gian sao lại có người thô lỗ đến thế bảo người ta thả mình xuống để rồi mình xé xác người ta ra !

Trung niên hán tử đại nộ trừng mắt quát lớn :

- Lão cẩu tạp chủng, để ta xem người cuồng đến mức nào, cơm nước ba ngày tới ta cắt luôn !

Lão già tởm hờ như cơn giận chưa hả trong lòng. lớn tiếng thóa mạ tiếp

- Quân chó má, mau lui về báo với chủ nhân của các người lão phu muốn cùng hấn đấu trí mạng ba ngày ba đêm bảo hấn có giỏi thì cứ đến đây thả lão phu xuống.

- Hừ, con lừa già ẹ . Người có giỏi thì cứ tự mình xuống lấy

- Há ... lão phu có thể tự xuống được há còn ở đây chịu trận hử ?

- Đúng vậy, đúng vậy, Đảo Chủ bởi vì nhìn thấy con lừa già người không có bản lĩnh đó, cho nên mới tạm thời dùng giảiii dược giải hết độc trong người người .

Nói đến đó, gã bỗng quay người chỉ tay về phía Đồng Thiên Kỳ, nói tiếp :

- Giả sử người giống như người này thì khi nào Đảo Chủ chúng ta ban cho ân huệ giải độc đó !

Dứt tiếng cuối cùng đã tung người phóng ra ngoài, lập tức nghe tiếng cửa sắt đánh "ầm" một tiếng , hẳn nhiên gã ta đã khóa cửa lại rồi.

Lão già tựa như tức giận chưa thôi, nên cứ không hết lời chửi bới.

Đồng Thiên Kỳ lúc này mới từ từ mở mắt ra, nhìn quanh một lượt chỉ thấy đây là một thạch thất hay đúng là một ngục đá rộng chừng mười trượng vuông, trên bốn bức tường lạnh lẽo đầy rẫy những sợi xích lòng thông với các vòng khóa tròn to lớn, bức tường bên trái phía dưới là một miệng hang đen ngòm cao chừng năm xích, tường bên phải là thông đạo ra ngoài. Trong thạch động ngoại trừ một chiếc án đá đặt ngay chính giữa phòng ra, tuyệt không có thêm một vật thứ hai.

Lúc này lão già hẳn chửi đã quá đủ nên lảm nhảm trong miệng :

- Ngoại trừ vị thiếu niên mà lão hòa thượng đó đã nói ra lão phu tuyệt đối không tin dương kim thiên hạ lại còn có một chàng thiếu niên thứ hai có võ công thâm hậu vượt xa lão ta, thằng nhóc này... Í ! Nhóc con mày tỉnh lại rồi đấy chứ ?

Đồng Thiên Kỳ lúc này mở hẳn mắt quét nhìn lão ta đáp :

- Tại hạ vẫn còn sống đây

Lão già buột miệng nói :

- Chúng nó bảo người trúng độc châm không có giải dược, chí ít cũng phải chết ngất đến ba ngày ba đêm . Tiểu sử, nói thực lòng đi, có phải bọn chúng không hề dụng đối với người không ?

Đồng Thiên Kỳ biết lão già vẫn xem thường mình, lạnh giọng đáp :

- Tại hạ nếu như không trúng độc châm của chúng, thì tuyệt nhiên không thể bị giam vào đây

- Tiểu tử, võ công người thế nào

Lão già tròn mắt hỏi.

- Ý tôn giá muôn hỏi là sao chứ ?

Giữa mi tâm của lão già thoáng chút vui mừng nói :

- Thí dụ nói rằng từ xưa đến nay trong võ lâm thiên hạ, võ công người nào có thể sánh với người ? Ví như "Huyết kiếp Thủ" chẳng hạn ?

Đồng Thiên Kỳ nghe hỏi đã hiểu tâm đối phương, thầm cười nhặt trong lòng nghĩ :
"thì ra lão cũng dụng tâm kế !" nghĩ rồi bèn đáp :

- Vậy thì quả duy nhất chỉ có "Huyết Kiếp Thủ" là sánh được cùng tại hạ !

Lão già đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Ha ha ha... thằng nhóc, thì ra bọn người thông đồng lại đây lừa ông để gia nhập đảo quy các người , ha ha... Nhóc con ạ, đến như bản thân Huyết Kiếp Thủ có trúng độc châm này thì cũng không thể tỉnh lại nhanh như vậy được. Nhóc con, người giải thích cho thông tại sao người tỉnh lại nhanh như vậy chứ ?

Đồng Thiên Kỳ nghe hỏi câu này trong lòng thoáng chấn động, phút chốc khuôn mặt xinh đẹp như tiên nữ của Nhan Ngọc Dung hiện lên trước mắt chàng. Chàng thở dài một hơi nặng nề với vẻ ảo não:

- Tại hạ cũng không biết tại sao lại nhanh tỉnh lại như thế nhưng nội công không hề suy giảm. Có lẽ... có lẽ chỉ có nàng, vị cô nương kỳ lạ kia ...

- Ha ha ha... Nhóc con người khỏi phải giả vờ, lão phu tuyệt không bao giờ mắc lừa các người đâu. Người khỏi đoán lão phu nói thật cho mà nghe nhé, người vốn không hề trúng độc châm !

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt lạnh như băng quét ngang mặt lão già có lẽ ba đào động khởi trong thâm tâm của chàng, cho nên chàng không muốn lắng lời tranh cãi cùng lão già hồ đồ này.

Ngược lại lão già thấy chàng im lặng, nghĩ mình đoán trúng nên càng đắc chí cười cười lớn:

- Kha kha kha... Tiểu tử. có phải người vừa bảo là nội công không hề suy giảm chứ ? Nếu võ công người đúng là sánh với Huyết Kiếp Thủ, thì tự người có thể xuống được đấy !

Một câu khích hàm ý châm chọc của lão già không ngờ đề tỉnh Đồng Thiên Kỳ, chàng đảo nhanh mắt nhìn quanh một vòng, đề tụ chân khí rồi hai tay từ từ đưa ra trước.

Lão già vốn nãy giờ chỉ chăm nhìn vào mặt chàng, lúc này thấy chàng thần sắc như thường định nói : "tiểu tử, chớ phí công, vô ích "

Nào ngờ, đúng lúc ấy đột nhiên “phụt, phụt” hai tiếng. kèm theo vài tiếng loảng xoảng nhỏ, hai sợi xích buột. trên tay Đồng Thiên Kỳ lập tức bị đứt lìa

Hai tay được giải phóng tự do, Đồng Thiên Kỳ tiện lực vận vào chân, hét lớn một tiếng : "Ra!" lại nghe một loạt tiếng loảng xoảng, hai sợi xích to tướng buột chân cùng bị đứt lìa. Thân hình vừa rớt xuống, chàng liền đề khí tung lên không rồi đáp xuống nền đá một cách trầm ổn.

Lão già râu tóc dựng đứng miệng hoác lớn vì kinh ngạc, thốt lên :

- Tiểu tử người vận kinh thế nào vậy ?

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lạnh lùng lên mặt lão già một cái, nói :

- Tôn giá hẳn là nhân vật cao thủ võ lâm, làm sao lại không biết vận kinh i?
- Ái, sao lão phu cố mãi không kéo đứt xích ?
- À, có lẽ công lực tôn giá còn kém đấy thôi ?

Lão già tròn mắt :

- Nói bậy

Nhưng đột nhiên trong đầu lão ta chợt nghĩ ra một điều, bèn cười khẩy. nói :

- À, à.... Lão phu hiểu rồi, các người bày trò để lừa lão phu đó mà Thì ra bốn sợi xích buộc tay chân nhà ngươi đều đứt đoạn sẵn, nên chỉ cần vận kinh nhẹ là lìa ra thôi. Mà có giỏi thì thử đến kéo đứt xích trên tay chân lão phu đây này !

Đồng Thiên Kỳ nhìn vào mặt lão già cười thâm nghị : "tâm kế người thực còn kém lắm, có điều nghĩ người cũng bảo vệ thanh danh của Huyết Kiếp thủ cho nên Đồng mỗ cứu người lần này " nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng không nói ra cười nhạt :

- Đồng mỗ cứu lão một lần này, nếu không phải để công lực của Đồng mỗ. Lão trượng nếu nghĩ dụng tâm kế với Đồng mỗ thì kể như nhảm người

Nói rồi bước lên trước mặt lão già, vận công lực nắm lấy hai sợi xích dưới chân lão già giật mạnh một cái. Chỉ nghe "phụt phụt" hai tiếng, xích lập tức đứt ra. Lão già được trợ lực, hét lớn một tiếng, vận hết chân lực giật mạnh, hai sợi xích tay cũng liền bung ra, người lão rơi xuống trên nền đá

Ngước mắt lên nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu tựa hồ như không tin là sự thật, một lúc lâu lão mới xoa xoa hai cổ tay.

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lạnh lùng lên mặt lão già một cái, rồi quay người bước ra hướng động môn.

- Tiểu tử, chậm chân !

Lão già bỗng vội gào lớn. -

Đồng Thiên Kỳ dừng chân quay người, lãnh đạm hỏi :

- Tôn giá còn lời gì muốn nói ?

Ánh mắt lão già lóe lên một tia dữ tợn, thét lớn :

- Lão phu muốn thử xem có thực võ công của tiểu tử người cao hơn lão phu không ?

Lời vừa dứt bàn tay to bè đánh ra một chiêu "thôi sơn trấn hải" nhằm vào ngực Đồng Thiên Kỳ.

Đồng Thiên Kỳ không ngờ tới lão già có thể ra tay tấn công mình, thân hình chàng theo bản năng lướt sang trái ba bộ nhanh như điện chớp.

Lão già thấy rõ ràng là đắc thủ, chẳng ngờ một chuồng chỉ đánh vào khoảng trống, thẳng tới cửa động. “Ầm” một tiếng, cửa động là một tấm đá xanh dày cả xích liền bị xô dịch mấy thốn, đất đá bay mù mịt. Một chuồng này thực khiến cho người ta phải rùng mình.

Đồng Thiên Kỳ giật mình nghĩ : “công lực người này quả thâm hậu hiếm thấy làm sao chỉ bốn sợi xích mắt kia mà lại kéo không đứt ? Chẳng lẽ lão ta luyện là ngoại môn công phu ?

Lão già một chuồng không trúng nhưng không truy kích tấn công thêm, nói:

- Tiểu tử ! ngươi cứ yên tâm tiếp chiêu. Lão phu chỉ muốn thử xem võ công người có thực cao hơn Huyết Kiếp Thủ hay không mà thôi, tuyệt không đánh chết người đâu .

Đồng Thiên Kỳ cười thầm trong bụng, lãnh nhiên nói :

- Tại hạ đã nhượng tôn giá một chiêu, không nên được nước lấn sân

Lão già đảo tròn đôi ngươi :

- Cái gì mà được nước lấn sân ? Lão phu nói thực lời, vừa rồi một chuồng kia chỉ dụng đến sáu thành chân lực, nếu như lão phu muốn lấy mạng người thì đã vận hết chân lực rồi ?

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy thì chấn động, nghĩ : "Lão già này tính người thô lỗ, tất không nói dối. Cứ vậy đủ thấy, nếu luận về ngoại môn công phu, lão ta chỉ sợ đã luyện đến đỉnh điểm !" ý nghĩ chuyển nhanh trong đầu, cười nhạt nói :

- Nếu như tôn giá thực lòng muốn tỷ thí thì hãy vận toàn lực

Lão già ngớ người , lắc đầu nói:

- Chớ nói bậy ! Vũ công phải từ từ hạn nhất người chân lực không đủ, mà lão phu lại vận toàn công Phu đánh một chuồng người tán mạng, như vậy lão phu trọn đời sẽ bất an

Nói rồi lão lại sấn lên một bước nhỏ, tiếp tục một chiêu "thôi sơn trấn hải"

Đồng Thiên Kỳ lần này không né tránh nữa mắt quắc lên, hữu chuồng tung ra trực tiếp nghênh chiêu.

"Bình..." một tiếng, vì trong động kín cho nên dư âm cứ vang mãi không thôi, toàn thạch ngục rung lên, đất đá đổ loạn xạ. Chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ nửa thân trên chấn động nhẹ, nhưng lão già phải thoái lùi nửa bước.

Lão già tròn đôi mắt ắt báo kinh dị nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu mới nói : .

- Tiểu tử, ngươi chỉ đơn chuồng mà có thể tiếp được sáu thành công lực của lão phu ? Hảo, hảo, hảo... đến tiếp lão phu một chuồng toàn lực này.

Lời vừa dứt lão quát lớn : "tiếp chưởng " Chưởng phong lập tức theo tiếng quát phát ra, thế chưởng cuộn cuộn như sóng biển, ba đào ập đến trước ngực Đồng Thiên Kỳ, thực một chưởng này đủ làm cho thiên hạ kinh hồn chứ chẳng chơi !

Đồng Thiên Kỳ mi đầu nhú lại, ý khinh địch hoàn toàn biến mất, chàng tởm thí vào song chưởng đưa lên nghênh tiếp.

Cự ly giữa song phương chỉ chừng sáu xích, thế chưởng lai nhanh. nên chỉ thấy Đồng Thiên Kỳ nhóm tay là lập tức một tiếng nổ long trời vang lên, cả thạch thất rộng lớn vững chắc như vậy mà phải chao đảo, đất đá tay mù không còn nhận ra đâu là đâu nữa.

Phải mất cả phút, khi đất trụ lắng xuống mới nhận rõ giữa nền đất của hai người đứng lại đào sâu thêm một. hố sâu ba xích. Đồng Thiên Kỳ bị đẩy lùi một bước , bất giác giật mình nghĩ : "Ngoại môn công phu của người này quả thực đã đạt đến cảnh xuất thần nhập hóa ?"

Ngược lại lão già râu tóc bới loạn, người thoái lùi đến ba bước , hai tay buông thòng xuống tờ hồ như không còn khí lực nào nữa, ngực phập phồng rất gấp, hai mắt mở trố trố nhìn Đồng Thiên Kỳ há miệng hỏi hỏn hển :

- Tiểu tử, ngươi lùi mấy bước ?

Vừa đúng lúc ấy, Đồng Thiên Kỳ còn chưa kịp đáp thì từ bên ngoài cửa ngục đã vang lên một giọng nói lạnh lùng :

- Kẻ nào làm náo loạn trong ngục thất?

Vừa nghe tiếng người cả Đồng Thiên Kỳ lẫn lão già kia mặt đều biến sắc...

- o O o -